Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвской" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 263. Субота 23 падолиста (5 грудня) 1891. Рôкъ I.

Рѣзня христіянъ въ Хинахъ.

Революція въ Хинахъ прибрала далеко грôзнѣйшѝ розмѣры, якъ то первѣстно припускано въ Европѣ, а жертвою еи стались въ першôмъ рядѣ христіяньскі місіонеры а вôдтакъ и тамошни христіяне. Зъ короткихъ вѣстей, якѝ доси наспѣли до Европы, выходить ясно, що ворохобники пôдняли бунтъ якъ противъ всѣхъ чужинцѣвъ такъ и противъ хиньского правительства, котре по ихъ думцѣ, пôддержує тыхъ чужинцѣвъ и заводить въ краю чужѝ порядки, нѣбы то шкôдливѝ хиньскому народови. Цѣлый теперѣшный рухъ революційный вышôвъ, якъ показує ся, вôдъ тайного товариства званого „Ко-лео" (товариство старыхъ братôвъ), котре на своѣмъ прапорѣ выписало смерть монґольскôй династіи. Дивна однакожь рѣчь, що революція выбухла и середъ монґольского племени, зъ котрого вышла теперѣшна династія а котре зовсѣмъ природно повинно бы было бути еи природною пôдпорою. Причина задля якои то стало ся, доси ще не звѣстна, але здаєсь, що она мусить бути такъ загальна, що выкликала невдоволенє не лишь у правдивыхъ Хинцѣвъ але и у Монґолôвъ. Ворохобнѣ въ Хинахъ не суть впрочôмъ нѣчого незвычайного, ба они суть навѣть усвяченѝ старою традиціею и наукою хиньского законодателя Кунґ-фу-тсе (Конфуція). Традиція та каже, що коли „зôпсуте, самоволя и бездѣяльность правительства дôйдуть до найвысшого степеня; коли голодъ и розбишацтво станутъ народови допѣкати, тогди знакъ, що „вышôвъ приказъ зъ неба"; оденъ чоловѣкъ має станути на чолѣ, а тогди вже судьба цѣсаря и его прихильникôвъ порѣшена. Тои засады, видко, держались и теперѣшнѝ ворохобники. Войско цѣсарске не могло спинити доси революційного руху, бо треба знати, що оно складаєсь зъ найнизшихъ верствъ людности и не має въ народѣ нѣякого пошанованя и длятого легко хилить ся на сторону того, хто въ краю набирає бôльшого значѣня. Симъ лишь дасть ся пояснити, що ворохобники мимо кôлькатысячного войска, высланого противъ нихъ, могли мѣжь тамошными христіянами зробити такъ страшну рѣзню.

Ворохобники опанували цѣлый округъ Та-кавъ на пôвнôчь вôдъ мѣста Каі-пінґъ и напали передовсѣмъ на бельґійскихъ місіонерôвъ, котрыхъ половили и страшно мучили. Намучившись ихъ вырѣзували имъ живцемъ языки, розпорювали ихъ, вырѣзували серця а вôдтакъ палили. Така сама судьба стрѣтила и монахинь, котрыхъ насилувано а вôдтакъ мучено и палено. Така сама судьба стрѣтила и тамошныхъ христіянъ, котрыхъ о скôлько доси звѣстно, вырѣзано звышь 300. Дѣти и жѣнки мучено въ страшный способъ и палено живцемъ.

Такій станъ рѣчей въ Хинахъ спонукавъ французске правительство, що оно перше, очевидно длятого, що найбôльше въ Хинахъ интересоване, порушило гадку спôльного поступованя державъ европейскихъ супротивъ Хинъ и поручило своимъ представителямъ заграничнымъ, порушити сю справу у дотычныхъ правительствъ. Нѣмецкѝ ґазеты заговорили такожь на тематъ демонстраціи фльотъ европейскихъ, але кажуть, що Россія мабуть не схоче взяти участь въ сѣй демонстраціи. Здаєсь однакожь, що до якогось рѣшучого выступленя противъ Хинъ не прийде, бо пôсля найновѣйшихъ вѣстей цѣла революція закôнчить ся мабуть лишь на вырѣзаню христіянъ въ Та-кавѣ. Коли повѣрити донесеню бюра Вольфа зъ Пекіну, то ворохобня у всхôднôй Монґоліи має бути лишь льокальнои натуры и не вымѣрена противъ династіи. Зъ другои же стороны можна все таки припускати, що то, що стало ся въ Та-кавѣ, може повторитись и въ другихъ сторонахъ и длятого вѣстямъ того рода не конче можна довѣряти.

Спôльнѝ Делеґаціи.

На оногдашнôмъ засѣданю австрійскои делеґаціи мавъ проф. дръ Більротъ сензаційну бесѣду о будучôй вôйнѣ и доказувавъ, яке спустошенє буде она робити въ арміи въ наслѣдокъ придуманя новыхъ карабінôвъ та бездымного пороху. Цѣкаву ту бесѣду подаємо понизше бодай въ головныхъ еи точкахъ. Присѣмъ мусимо нагадати, що дръ Більротъ говоривъ вже разъ, хочь не такъ обширно, на тôй самъ тематъ передъ своими слухачами на клініцѣ. — Хôдъ нарадъ оногдашного засѣданя бувъ такій:

Президентъ Делеґаціи присвятивъ насамперѣдъ теплу згадку помершому Архікн. Генрихови а мін. войны Баверъ вôдповѣвъ вôдтакъ въ справѣ войсковыхъ ексцесôвъ въ

При стрѣлецькôй ватрѣ.

оповѣданє

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

Усе отсе разомъ навело на мене якусь дивну задуму. Зразу не мôгсми май того усего помѣстити въ своѣй головѣ.... Ставсми отакъ задивленый въ тоту *кояту* жѣночои зрады тай гадокъ позбирати не мôгсми. Не зависть минѣ душу рвала, нѣ!... Плювавсми вже теперь на сѝ синѝ очи да на тѝ груди бѣлѝ *маймурови*. Такусми учувъ до неи обриду якъ до лютого гаду холодного. Але усе такôй ставсми и дививъ си. Ажь десь *згодѣ* доглянувсми посередъ свѣтлицѣ на столѣ тоту скринку зелѣзну, що я принѣсъ бувъ и здавало ми ся, щосми бачивъ, якъ Мільнериха кôлька разôвъ жадно на неи зглядала ся.... Ажь тогди стало минѣ у головѣ ясно.

— Для подлого гроша хоче тота нѣкчемна нешта штири душѣ погубити — погадавсми си; — туманить го, абы собѣ нѣчого и въ гадцѣ не мавъ. ....А не дôждешь ты того!

И така мя злôсть хопила, що хотѣвсми стрѣлити до неи якъ до пса скаженого.... Да и зле вчинивсми, що вôдразу не послухавъ тои гадки; бо якъ глянувсми на неи другій разъ, вчинило ся минѣ жаль си; жаль було студену кулю всадити у тоту грудь, таку бѣлу да роскôшну. Вôдступивсми вôдъ вôкна, а щобы спокуса не потягнула палець пôдъ язычокъ, та ставсми гадати, якъ бы се зробити, абы и жѣнку не убити и недопустити зрады доконати. Вôдтакъ заразъ и *напутивсми си.* До Спасовои колибы бувъ лишь одинъ плай вôдти. Погадавсми стати на тôмъ плаю да пантрувати до рана, щобы нѣхто вôдъ мандатора не перехопивъ ся до капітана.

— Рано, дурне, — гадавсми си; — пристану до гузарôвъ да на вôйну зъ ними потягну.... Що ми Мільнериха вдѣє? На бѣду, то уповѣмъ ґенералови, що добра господиня голубка зраду на нихъ мотала.... А якъ пôсланець не послухає? — погадавсми далѣ. — То у лобъ да кулею!... — вôдповѣвсми собѣ борзо, а въ тôй хвили мигнула тѣнь Германа, того Нѣмчика, у моѣй головѣ и якась грѣшна утѣха на тоту гадку мене взяла ся, що може куля зъ мого крѣса провалить той поганый черепъ.

Взявши собѣ таке постановлѣнє, пôшовсми заразъ идъ брамѣ, абы на плай выйти. Коло нашои вахцимбры узрѣвсми одного гузара, що зъ голымъ палашомъ ходивъ якбы на вартѣ, але такій пяный, що на всѣ боки заганявъ ся. Другій спавъ тамъ десь у пушкарськôй свѣтлици. Подôйшовсми до того гузара та красно пытаю, чи довго має ще отутъ стояти? Вôдворкнувъ минѣ щось незрозумѣло по свому да закричавъ, вказуючи палашомъ на браму, абысми ишовъ спати.... Выйшовсми за браму.

Тамъ, о кôлька сотъ крокôвъ вôдъ обôйстя выходило ся на плай, що вдолину провадивъ до Яворника — а вгору до Спасовои колибы.

Прийшовши на се *перехрєстє*, обиздрѣвсми си, выглядѣвъ найгрубшого бука, да скрывъ ся за него, роздивлюючи ся навкруги, да пантруючи стежки, вôдкисми саме надôйшовъ. Теперь уже не гадавсми, що маю чинити, бо вжесми узявъ собѣ таке постановлѣнє, и нѣчо вже бы мене вôдъ того не вôдвело. Спробувавсми набôй у цѣвцѣ, пôдсыпавсми свѣжого пороху пôдъ кремѣнь, кремѣнь нôгтемъ очиститвъ и оперши ся до дерева, ждавъ, та на стежку дививъ ся.

А за той часъ видне свѣтлє мѣсяця пригасло якось наразъ. По май дуже спекотливôмъ весняномъ дни, вечеромъ, згорнули ся хмары, а теперь засунули були весь полудневый бôкъ неба. А духота така була настала, гей отъ нинѣ надвечѣрь.... Изъ ляку, щобы несподѣвано не бризнувъ дощь та не замочивъ порохъ, державсми цѣлый замокъ крѣса у лѣвôй жмени, а правовъ рукою смотривсми усе за топôръ, абыхъ доконавъ ся, чи вôнъ ще при минѣ.

Не можу собѣ спамятати, якъ довго я тамъ стоявъ за тымъ букомъ. Насторожився з цѣлои силы и очи и уха такъ, що хоть якъ було хмарно да темно, видѣвсми якъ по днинѣ, а чувъ шумъ Черемоша, що десь тамъ долѣвъ клекотѣвъ по каменистôй рѣни. Хмары збирали ся щоразъ темнѣйшѝ, а духота така густа, що й вôддыхнути годѣ.

Нарештѣ дôйшовъ до мого уха якійсь скреґôть, гейбы мандаторська брама скрипнула. Нащуривсми уха ще бôльше и чувсми выразно шупôтъ тихихъ крадьковыхъ крокôвъ. Прита-

Бруку и сказавъ, що дотычнѣ особы укарано. — Дел. Тавше примовлявъ за заведенемъ дволѣтнои служьбы войсковои и за полѣпшенемъ харчу для войска а именно за даванемъ снѣданя и вечерѣ воякамъ. — Мін. войны вôдповѣвъ на то, що вôнъ не може теперь высказати ся анѣ за анѣ противъ дволѣтнои службы; условія до того були бы хиба: 1) подвысшене стану презенційного; 2) утворене численныхъ школъ для пôдофіцирôвъ; 3) пôдвысшене платнѣ пôдофіцирôвъ; 4) забезпечене пôдофіцирôвъ. — Дел. Промберъ жалувавъ ся на то, що Морава пôдъ взглядомъ войсковымъ подѣлена. По вôдповѣдяхъ Міністра войны, котрый мѣжь иншимъ доказувавъ, що обходженє ся зъ людьми въ войску у насъ есть далеко лѣпше якъ въ другихъ державахъ, наступила:

Бесѣда дра Більрота о войнѣ.

Середъ великои уваги Делеґатôвъ розпочавъ дръ Більротъ свою бесѣду и згадкою про то, що коли вôнъ свого часу мавъ выкладъ на кліницѣ, то и згадавъ мимоходомъ про раны вôдъ куль и показувавъ ихъ наслѣдки на костяхъ якѣ мавъ у себе ще зъ войны въ 1870 р.; при тôмъ говоривъ вôнъ и о наслѣдкахъ куль зъ карабінôвъ Манліхера. Вôнъ тогди не мавъ нѣякого выкладу, лишь коротко порушивъ гадку, чи нашѣ средства обороны выстануть, щобы забезпечитись вôдъ нового оружія, а всежь таки приходять до него теперь завôзваня зъ Англіи, Франціи, Италіи и Россіи, щобы вôнъ той свôй выкладъ оголосивъ.

Досвѣдъ лѣкарѣвъ войсковыхъ учить, що каноны и ґранаты далеко менше людей калѣчать, якъ карабіны. Можна сказати, що на калѣченє карабінами припадає 80%, на пушки 15%, а на калѣченє шаблями и баґнетами лишь 5%. Кажуть, що пушки вôдъ разу убивають або такъ калѣчать, що люде мусять умирати. Але въ войнѣ 1870 р. роблено докладный спись и убитыхъ пушками та показало ся, що ихъ було дуже мало. Лѣкарѣ войсковѣ мусять отже звертати найбôльшу увагу на калѣченє кулями зъ карабінôвъ.

Позаякъ куля зъ новыхъ карабінôвъ и дальше несе и сильнѣйше бє, то и наслѣдки еи будуть далеко значнѣйшѣ и куля, що давнѣйше розрывала одну кôсть, буде теперь розбивати двѣ або три. Куля зъ теперѣшного карабіна несе ажь на пôвтора кільометра. Число тяжко покалѣченыхъ буде отже далеко бôльше и армія буде далеко скорше зменшати ся. Скоре стрѣлянє збôльшить ся ще и черезъ то, що при бездымнôмъ поросѣ буде можна скорше побачити, де стоить ворогъ а число покалѣченыхъ буде черезъ то дуже значне.

Въ наслѣдокъ того, що теперѣшна куля дальше несе, то и мѣсце обвязки раненыхъ буде мусѣло бути значно дальше вôддалене вôдъ мѣсця битвы. Колижь той, що зносить раненыхъ, буде мусѣвъ 100 крокôвъ бôльше робити, то переношенє раненыхъ великими масами и черезъ довшій часъ разъ по разъ станесь просто неможливе. Требажь ще и то взяти пôдъ розвагу, що войска будуть скоро поступати а мѣсця обвязки не можна працѣ всюды закладати; на то треба мѣсць укрытыхъ: лѣсъ, якійсь дôмъ, яръ, рôвъ итд. Число носильникôвъ, котре и такъ есть дуже мале, треба буде дуже значно збôльшити; ба треба буде значного числа возôвъ, щобы раненыхъ перевозити.

Бесѣдникъ обговорювавъ вôдтакъ вплывъ бездымного пороху и вказувавъ на то, що здобуванє укрѣпленыхъ позицій буде могло вôдбувати ся лишь зъ найбôльшимъ пожертвованемъ войска, особливо же офіцирôвъ. Коли такъ, якъ то було н. пр. въ битвѣ коло Вайсенбурґа въ 1870 роцѣ, офіцыры не пôдуть на передъ, то войско не пôде. Тамъ при штурмѣ на Гайсберґъ погибъ насамперѣдъ полковникъ, вôдтакъ капітанъ, а наконецъ молодый поручникъ мусѣвъ взяти хоругвь. При оборонѣ держались такъ само и Французы. Тогди напада людей ,,патріотична лютôсть“ а маса раненыхъ стає величезна. Пригадую собѣ — казавъ бесѣдникъ — одного молодого французского поручника, чоловѣка, що мавъ ледви 18 лѣтъ, котрый доставъ 14 куль и ажь коли послѣдна розорвала ему ногу, вôнъ упавъ. Въ такôмъ случаю станесь бездымный порохъ для обслуги при пушкахъ дуже небезпечнымъ.

Найстрашнѣйшою однакожь буде борба на форпочтахъ, де люде формально полюють на себе якъ на заяцѣвъ. Въ наслѣдокъ бездымного пороху будуть форпочты могли ще бôльше и скорше стрѣляти до себе якъ доси.

Всѣ міністерства войны кажуть, що битва то нѣбы якесь природне зъявище. То не зовсѣмъ такъ; то не такъ якъ то землетрясенє, що теперь було въ Японѣ, де згинуло 5000 людей вôдъ разу. Битва пôдъ Гравельоттъ тревала вôдъ 12 до 8 год. вечеромъ и згинуло въ нѣй 5.000 людей а раненыхъ було 15.000. Людей вожено якъ дичину возами; треба було 2.000 носильникôвъ и 1.000 коней, а все таки раненѣ лежали цѣлу нôчь и ще на другій день на поли битвы. Чому отже вже теперь не постаратись о збôльшенє службы санітарнои и перевозовои? Анужь прийде ще до того, що борба буде вести ся бальонами, що зъ бальонôвъ будуть кидати бомбы на войско, тогды стане ще гôрше.

Бесѣдникъ обговорювавъ ще справу електричного освѣтлюваня поля битвы и доказувавъ потребу заведеня наново лѣкарскои академіи Іосифиньскои у Вѣдни.

Вчера вôдбули ся по два засѣданя Делеґацій, австрійскои и угорскои и на пополудневыхъ засѣданяхъ закрыто Делеґаціи. Въ австрійской Делеґаціи дякувавъ ґр. Кальнокій а въ угорской мін. Каляй въ имени Є. Вел. Цѣсаря делеґатамъ за ихъ готовôсть до жертвъ.

Зъ судовои салѣ.

(Рабінъ-чудотворець передъ судомъ въ Коломыи).

Передъ судомъ присяжныхъ въ Коломыи стававъ оногди яко обжалованый 70-лѣтный жидъ Мошко Каганe, родомъ зъ Бердичева въ Россіи, зъ фаху кравець, котрый зайшовши до Галичины удававъ тутъ рабіна-чудотворця, „цадика“, и користаючи зъ темпоты та забобонности нашихъ жидôвъ вытуманювавъ вôдъ нихъ великѣ сумы. Удаючи чоловѣка обзнакомленого зъ ворожбою, заходивъ до жидôвскихъ родинъ, навѣщеныхъ рôзными нещастями, а зыскавши ихъ довѣріє вытуманювавъ вôдъ нихъ грошѣ и дорогоцѣнности пôдъ покрывою, що ихъ потребує до релігійныхъ практикъ при лѣченю хорыхъ або выгонюваню злыхъ духôвъ, спроваджаючихъ нещасте. Ремесло свое вѣвъ обжалованый майже два роки по рôзныхъ мѣстахъ галицкихъ, а разъ бувъ и въ Черновцяхъ.

Факты, якѣ ему доведено свѣдками, суть слѣдуючѣ:

Около мѣсяця падолиста 1890 появивъ ся въ Золочевѣ якійсь старый жидъ т. є. обжалованый и просивъ ся нанôчь до Мошка Блюма. На другій день сказавъ, що ему невыгодно, що бôльше не буде ночувати, обѣцявъ однакожь приходити до Блюмôвъ, доки буде въ Золочевѣ. — Будучи разъ свѣдкомъ суперечки мѣжь супругами, де жѣнка закидувала мужеви, що вôнъ непорадный и они не можуть до нѣчого прийти, вмѣшавъ ся мѣжь нихъ и заявивъ, що має силу помагати бѣднымъ людямъ. Выпытувавъ ся о маєтковôй

ѣвсми си и духъ заперъ въ собѣ. Крѣсъ пôднявъ до плеча и жду.... За часокъ на видной стежцѣ показала ся тѣнь Германа. Притуливсми лице до крѣса и ставъ цѣлити. Тяжко було взяти го добре, бо мушки не було видко, а лишь по цѣвцѣ вымѣривсми ему въ саму головище....

Да въ тôй хвили страшный перунъ, першій тои ночи, роздеръ чорну хмару и синимъ огнемъ освѣтивъ увесь божій свѣтъ. Ослѣпленый и нехотячи потягнувсми за язычокъ... Хибивсми собаку. Лишь крисаню зъ перами зôрвала куля зъ головы и вôдкинула на бôкъ. Звертѣвъ ся песѣй сынъ на мѣсци якъ гадина. Зразу гадавсми, що повалить ся, але де тамъ! Выпростувавъ ся, глянувъ просто на мене... Въ тôй хвили другій перунъ ударивъ... Меже нами не було бôльше якъ двацять крокôвъ; выфативсми топôръ изза черсса да пустивъ ся до него, а за той часъ вôнъ вытягнувъ пістоля и стрѣливъ... Въ очохъ ми потемнѣло, въ ухахъ зазвенѣвъ якійсь чортôвській проклôнъ нѣмецькій и смѣхъ дѣдьковській, нечистый... Силы мене зовсѣмъ опустили, упавсми безъ памяти.

Ажь великѣ студенѣ краплѣ дощу да гукъ громôвъ очутили мене изъ задеревѣлости. *Вѣхола* казила ся надъ Чорногôрськими верхами, надъ филями Черемоша може ще страшнѣйша май якъ нинѣ; старѣ буки ажь до землѣ клонили ся. Самъ уже не знаю, якимъ способомъ схопивсми си на ноги а учувши бôль и що щось пече въ правôмъ боцѣ, посягнувсми туда лѣвôвъ рукою, бо въ правôй не мавсми силы — и почувъ, що щось тамъ мокре, але щесми не знавъ, чи вôдъ крови чи вôдъ того потока воды дощовои, що лила ся зъ неба. Въ памяти стало ми вôдразу усе ясно, що нинѣ ся стало, и узявсми собѣ, абыхъ мавъ и житємъ заплатити, перегородити Мільнеришину зраду. Затявсми зубы зъ болю и пустивъ ся плаємъ вдолину до Яворника, абы дôйти до першои хаты и дати знати гузарамъ, яка зрада висить надъ ихъ верховодниками.

Не пригадую собѣ вже, чи я ишовъ, чи мене потоки, що зъ гôръ сплывали, несли; доста, що добивсми си до обôйстя Гринька Дузяка и застучавсми у дверѣ зъ цѣлои силы. Се памятаю а бôльше нѣчо. Потемнѣло минѣ въ очохъ гетъ зовсѣмъ та здавало ся, що вже моя послѣдна година прийшла. Ще лишь только мавъ силы, щосми перехрестивъ ся.

Память ми вернула ажь другого дня падъ вечѣръ.

Сѣре да сумне було того дня небо. Дощь ллявъ безнастанно. Довкола себе узрѣвсми повно людий а меже ними и мого неня да стару Воробчиху, знахарку славну ажь изъ Ростôкъ. Якійсь *дохторъ* гузарській прявивавъ ми рану, а Воробчиха сварила ся зъ нимъ бай силомôцю свою масть приложила. Казала, що минѣ нѣчо не є, лише щосми за богато крови утративъ да тому и *увявсми*. Мовила лежати тихо.

Да минѣ й не тяжко було послухати бабы, бо нѣмъ скôнчила мовити, а я вже уснувъ якъ камѣнь. Спавсми цѣлу добу. Якисми си обудивъ, учувсми, що знова жию. Лише ѣсти хотѣло ся дуже. Заразъ дали минѣ якогось вина доброго и поливки якоись такои мôцнои, щосми заразъ почувъ, що силы вертають. Коло мене бувъ мôй неньо, ненечка моя, гузарській дохторъ и якійсь ще офіциръ.

Перше слово мое, щосми промовити лишь мôгъ, було: що стало ся зъ ґенераломъ да офіцирами? Батько вôдповѣвъ ми, що найшли ихъ усѣхъ зъ гузарами разомъ поубиваныхъ въ Мільнеровôмъ дворѣ а за мандаторомъ его *жоною* и Нѣмчикомъ Германомъ и слѣдъ пропавъ. И войськова каса такожь пропала, мусить тѣ мерзавцѣ забрали зъ собою.

Коли старый отсе оповѣдавъ, той офіциръ гузарській, що сидѣвъ зъ боку, приступивъ до насъ, та явъ мене выпытувати по нашому, якъ се усе було.

Якъ я оповѣвъ ему усе, якесми лише мôгъ, такъ вôнъ тогди ставъ минѣ казати, що не маю вже варе що дѣяти тутки, але найлѣпше ще май вчиню, якъ пôду зъ войськомъ за границю, бо тутъ головою заплачу за тото, щомъ изробивъ.

— За два дни — каже офіциръ, — понаправляють дороги по сѣй страшнôй вѣхолѣ и наше войсько рушить походомъ у дальшу дорогу; та хоть бы на плечохъ, то перенесуть тя жовиняры на угорську землю... Ты вартъ того да ще *токма*, що за нашихъ нещасливыхъ хоть необережныхъ верховодцѣвъ ты мало що житємъ не переплативъ.

(Конець буде.

вôдносины, а коли єму Блюмы сказали, що мають лишь 18 зр. готôвки, зажадавъ вôдъ нихъ тыхъ грошей. — Дали єму 16 зр. 40 кр., надъ котрыми помоливъ ся и казавъ сховати до шафы, заявляючи, що мусять постити, бо инакше чары не помогли бы. Третого дня вложивъ грошѣ до куверты зъ двома картками єврейскими, опечатавъ по рогахъ и казавъ єи потримати трохи за пазухою Блюмови, вôдтакъ єго женцѣ, потôмъ вложивъ собѣ за пазуху, а вынявши, приказавъ вложити єи до старои одежи, по 3 дняхъ выимити, оденъ паперъ спалити и попѣлъ посыпати въ 4 углахъ хаты, другій же носити коло себе, що принесе щасте. Коли Блюмы по 3 дняхъ заглянули до куверты, була вже порожна, а жидъ пропавъ безъ вѣсти.

Въ сѣчни 1891 зголосивъ ся въ Перемышли у Іосля Блюменфельда незнакомый старый жидъ, котрому представивъ ся яко „цадикъ“ и казавъ поручати себе хорымъ. Блюменфельдъ завѣвъ єго до недужои Ханы Айслеръ, котру обѣцявъ за 8 днѣвъ вылѣчити, казавъ купити масти и чаю и натиравъ тыми рѣчами Ханѣ руки и ноги. По кôлькохъ дняхъ заявивъ, що имя Хана значить 63 зр. и зажадавъ цѣлои пятьдесятки и двохъ дукатôвъ.— Дукаты привязавъ недужой пôдъ лѣве рамя, а банкнотъ пôдъ лѣве колѣно, казавъ єи такъ 3 дни спокôйно лежати, а вôдтакъ здоймити грошѣ. По 3 дняхъ дукаты були на мѣсци, але пятьдесятки не було.

Хана Альта Кляйнъ чуючи, що въ Перемышли появивъ ся рабинъ, просила мужа, щобы єго до неи прикликавъ. Прийшовъ вôнъ рано, вôдправлявъ якісь молитвы, вийшовъ, а вернувши коло полудня, пытавъ Кляйновъ, чи мають ще цѣлый посагъ. Доручено єму 540 зр. готôвкою, 2 дукаты и ковтки вартости 50 зр. Всѣ тѣ предметы казавъ зложити въ паперъ и обшивъ єго. Пôдчасъ того упали єму окуляры, а коли Кляйнова схилила ся по нихъ вôддавъ єй торбинку и казавъ лѣпше обшити Пôзнѣйше завинувъ въ хустину, казавъ носити на грудяхъ, а вôдтакъ 5 днѣвъ на животѣ. Коли розôйшла ся вѣсть, що чудотворець утѣкъ зъ Перемышля, отворили Кляйны зачаровану торбинку, въ котрôй вже анѣ своихъ грошей анѣ дорогоцѣнностей не найшли.

Въ тôмъ часѣ появивъ ся той самый незнакомый жидъ въ домѣ Вольфа Траєра въ Перемышли и обѣцявъ вылѣчити єму хору жену. До лѣченя зажадавъ 120 зр. готôвкою и 2 дукаты, зложивъ все те до куверты и кажучи, що для успѣшности мусить на своємъ серци подержати, вложивъ куверту пôдъ кафтанъ а потôмъ казавъ єи привязати на тѣло Деборѣ Траєръ. Коли другого дня зъ Перемышля утѣкъ, найшли Траєры въ кувертѣ куснпкъ паперу и 3 крейцарѣ.

Въ мѣсяци лютôмъ 1891 появивъ ся чудотворный лѣкарь въ Новôмъ Санчи, де за помочею якогось Берля Берка хотѣвъ розпочати свою практику. Заведеный до дому Розаліи Френкель, котрои дитина слабувала, моливъ ся першого дня и казавъ собѣ до лѣченя приготовити 180 зр., ковтки брилянтовй вартости 70 зр. и золотый ланцухъ вартости 63 зр. Другого дня зажадавъ полотна, паперу и олôвцѣвъ, ушивъ торбинку и зложивъ въ неи дорогоцѣнности и грошѣ, моливъ ся надъ тымъ и запечатавъ въ паперъ. Торбинку привязавъ надъ животомъ и казавъ єи 7 днѣвъ носити. По тôмъ часѣ щезъ чудотворець а въ торбинцѣ найшли камѣнцѣ и бляху.

Въ половинѣ липня 1891. зголосивъ ся чудотворець у Сары Шіндель въ Тарновѣ и обѣцявъ вылѣчити єи мужа безъ нѣякого вынагородженя. Зажадавъ лише готôвки 406 зр. и золотыхъ ковтокъ зъ брилянтами, зъ котрыми то предметами такй самй штуки робивъ, якъ у иншихъ недужихъ, и вкôнци вразъ зъ готôвкою и дорогоцѣнностями такожь утѣкъ.

Дня 21 н. ст. липня появивъ ся сей чудотворець въ Коломыи и розпустивъ поголоску, що походить зъ Туреччины, що за лѣченє не бере грошей и т. п. Та тутъ постигла єго рука справедливости и єго поставлено передъ судъ присяжныхъ, котрый признавъ єго виноватымъ всѣхъ тыхъ обманьствъ, а трибуналъ засудивъ єго на 6 лѣтъ тяжкои вязницѣ и на выдаленє зъ Австріи по вôдсидженю кары.

Переглядъ політичный.

Патентомъ цѣсарскимъ скликано Соймъ долѣшнои Австріи на день 9 грудня. Сесія буде коротка и мають бути залагодженй лишь справы ухваленй громадою мѣста Вѣдня, якъ додатокъ до податку вôдъ пива и т. д., а коли буде можна, то буде залагодженый и буджетъ на 1892 р.

Fremdenblatt доносить, що правительство предложить парляментови ще передъ Рôздвяными святами проєктъ будовы зелѣзницѣ Станіславôвъ-Воронянка. Правительство намѣряє будувати тоту зелѣзницю у власнôмъ зарядѣ державнôмъ. Вôдъ Воронянки поведена буде зелѣзниця на терріторію угорску до Мармарошь-Сиготу.

На засѣданю Палаты пословъ въ середу внѣсъ пос. Мандичевскій резолюцію, домагаючу ся пôльги для гр. кат. духовенства въ цѣнахъ переѣзду на зелѣзницяхъ державныхъ а пос. Яворскій интерпелювавъ правительство въ справѣ признаня додатку на дорожню для урядникôвъ державныхъ, професорôвъ и т. д.

Зъ Петербурга доносять до Köln. Ztg., що хочь россійска праса приняла взагалѣ прихильно бесѣду нѣмецкого канцлера Капрівіого, выголошену въ парляментѣ, то ще не треба зъ того вносити, будьто бы въ Россіи наступивъ якій небудь зворотъ въ успособленю супротивъ Нѣмеччины. Противно, успособленє то єсть завсѣгди однакове, ненавистнє.

До Polit. Corr. доносять зъ Петербурга, що въ часѣ, коли царь и єго родина вертали зъ Криму до Ґатчины, збирали ся на перестанкахъ зелѣзничихъ товпы народу сѣльского, абы доручити цареви прошеня, благаючи єго въ теперѣшнôй голодовôй нуждѣ о помôчь. Дальше доносить, що въ богато мѣсцевостяхъ селяне пôдпалюють шпѣхлѣрѣ и стодолы сельскихъ властителѣвъ та що въ наслѣдокъ ширячои ся деморалізаціи посередъ сѣльского люду побоюють ся выбуху розрухôвъ селяньскихъ.

Новинки.

— **Заступникомъ презеса** Рады повѣтовои въ Калуши затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь п. Кароля Суботу.

— **Єго Ексц. панъ Намѣстникъ ґр. Бадені** выѣхавъ въ середу вечеромъ на кôлька днѣвъ до Кракова и прибувъ въ четверъ рано. На дворци повитали Єго Ексц. п. Намѣстника: делеґатъ Кучковскій и директоръ поліціи, дръ Короткевичь. Єго Ексцеленція замешкавъ въ готели Саскôмъ. О 8 ôй год. рано зайшовъ до ґімназіи им Собѣского, бувъ на лекціяхъ: языка польского, нѣмецкого, латины и греки, а вôдтакъ въ готели принимавъ начальникôвъ властей.

— **Именованя.** Ц. к краєва дирекція скарбу именувала пôдофіцира 30 полку пѣхоты Вірґілія Радвана; практикантôвъ податковыхъ Болеслава Рыбакевича, Юліяна Ремера, Исидора Рудницкого, Октавіяна Шуберта, Кароля Зроґовского; провізоричныхъ адъюнктôвъ податковыхъ: Маркила Гіршберґа и Льва Кишакевича; практиканта податкового: Ивана Мадея; провізоричного адъюнкта податкового Ивана Маруняка; практикантôвъ податковыхъ: Стефана Кордасевича, Ивана Вімута, Болеслава Арламовского, Артура Фріца, Евгенія Калужняцкого, Илію Бінера, Кароля Конопку, Францішка Климчика, Антона Яворского, Евгенія Даниловича, Іосифа Фішера, Кароля Петрицкого, Винкентія Датку, Станіслава Лєша, Петра Заґурского, Олександра Рутковского, Іосифа Новотарского, Щасного Ходоровского; провізоричного адъюнкта податкового Іосифа Шпона; практикантôвъ податковыхъ: Давида Фріша, Убальда Пехника, Юліяна Калужняцкого, Теофана Лукашевича, Володимира Ноґу, Евгенія Боцюрка, Володимира Гоцкого, Ивана Моссôчого, Францішка Роскошного, Ивана Секуловича, Маріяна Райского, Петра Блашкевича, Мечислава Куцця, Генриха Ясиньского, Тадѣя Липского, Льва Силькевича, Андрѣя Мельника, Мечислава Бурсу, Омеляна Шамоту, Тадѣя Бережиньского, Мартина Каракулу, пôдофіцира Миколу Козицкого; ексекуторôвъ податковыхъ: Володимира Кавновского и Ивана Паляска; калькулянтôвъ рахунковыхъ: Ивана Бордуна, Ивана Ґрабовского, Казимира Ивашкевича, Олександра Вербяньского и Игнатія Примуса, якъ такожь діетаря Льва Ясиньского — податковыми адъюнктами въ XI клясѣ ранґи.

— **Чарôвникъ.** Краковска поліція арештувала недавно цѣкавого чарôвника, 38-лѣтного Ивана Кондзелевского, простого селянина, котрый дававъ дѣвчатамъ за дорогй грошѣ рôжнй якісь таємничй средства въ любовныхъ справахъ, абы женихи до дѣвчатъ липли або ихъ не покидали, але щобы вели ихъ просто у Дôмъ Божій — до присяги на вѣчну любовь ажь до смерти. Штука досыть удавала ся, але лише въ одинъ бôкъ несла — добрй зыски чарôвникови. Вікторинѣ Пиляновнôй давъ той чародѣй фляшочку зъ якоюсь закрашеною на червоно водою, казавъ держати фляшочку 9 днѣвъ у куфрѣ а потôмъ принести до себе о пôвночи. Воду тоту якось спаливъ заклинаючи на огни, але єи парубкови анѣ въ гадцѣ не було, женити ся зъ нею. Тогди Кондзелевскій уживъ ще моцнѣйшихъ средствъ, заклинавъ ще щирѣйше и моцнѣйше; та ба, нѣчого не помагало. За ту штуку казавъ собѣ чарôвникъ заплатити лише 16 зр. Такъ само причарувавъ парубка и Гоноратѣ Грабарчикъ и казавъ дати собѣ 7 зр., на завдатокъ взявъ 2 зр. на горѣвку и „циґара“ поверхъ 1 зр. та пару рукавичокъ за 25 кр. Особливша рѣчь, що при чарованю попивавъ чарôвникъ не абы якъ горѣвку и куривъ паньскй „папѣросы“. Чарôвникъ каже, що вôнъ не обманювавъ дѣвчатъ, бо сй чары, то була собѣ найчистѣйша вода зъ цукромъ, а дѣвчата самй хотѣли тыхъ чарôвъ, абы собѣ якимсь свѣтомъ чоловѣкôвъ роздобути.

— **На стаціи зелѣзницѣ въ Рогôзнôй** коло Ярослава выточили ся вчера пôдъ вечеръ при поѣздѣ ч. 3 три послѣднй ваґоны, але при тôмъ не було нѣякого выпадку нещасливого; оденъ лишь чоловѣкъ легко скалѣчивъ собѣ чоло.

— **Пострѣлъ крôзь вôкно.** Въ Угерцяхъ коло Самбора сидѣвъ собѣ спокôйно арендаръ Мошко Беґляйтеръ при вечери, ажь наразъ хтось знадвору стрѣливъ крôзь вôкно а куля вцѣлила Мошка въ руку коло лôктя. Самбôрскій лѣкарь, дръ Копачиньскій, вытягнувъ щасливо перепудженому арендареви кулю въ руки и Мошкови не грозить вже жадна небезпечность. Жандармерія арештувала якогось Шрекінґера въ сусѣдного села Вôльшанки, пôдозрѣного о той пострѣлъ.

— **Властитель цирку, Цезаръ Сідолі** не померъ; вôнъ жиє и братъ єго до него не стрѣлявъ. Вѣсть ту розпустила була одна угорска ґазета, въ якôй цѣли, не знати. Оба братя хотять тôй ґазетѣ зробити процесъ прасовый.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 грудня. Жалобу дворску по Архікн. Генриху назначено на 16 днѣвъ, зъ тыхъ 8 днѣвъ на велику жалобу. Поблагословленє тѣла вôдбуде ся завтра въ придворнôй церквѣ.

Римъ 4 грудня. Пôдчасъ дебаты надъ справою церковною обговорювавъ пос. Кавальотті бесѣду пос. Цаллінґера и вôдповѣдь ґр. Кальнокого зазначуючи, що ґр. Кальнокій не може опертись деякимъ вплывамъ въ Австріи. Дебату вôдложено на нинѣ.

Петербургъ 4 грудня. Варшавскій архієп. Леонтій именованый митрополитомъ московскимъ а московскій митрополитъ Іоаникій митрополитомъ Кієвскимъ зъ тымъ припорученємъ, щобы енерґічно поборювавъ штунду.

Пекінъ 4 грудня. Урядово доносять, що командантъ округа Кін-човъ сточивъ зъ ворохобниками въ дняхъ 27 и 28 падолиста битву, въ котрôй ихъ остаточно побивъ; 600 ворохобникôвъ разомъ зъ ихъ проводиремъ, згинуло въ тôй битвѣ. Командантъ зъ Є-го мавъ такожь побити ворохобникôвъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жовковска, побôчь рампы) поручае:

Сиропъ коклюшевый

цѣна фляшки 40 кр.

Подяка. Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ треваючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моеи дитины. Я робивъ все, що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частѣ и такъ сильнѣ, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣдпои дитины и спонуковали чувати при неи якъ день, такъ нôчь. По каждôмъ такôмъ атаку наступало довге ôддѣлюванье флегмы, страшне для дивлячихъ ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Календарь Здоровля" вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и уживъ средства того, котре вже по кôлькаразовôмъ ужитю зменшило напады кашлю, а флегма зъ легкостію ôддаляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ навѣть и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслугуе также тое, що дитина охотно дуже заживала тое средство задля приемного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котрому уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на корысть терпячои людскости. Зôстаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовковска *(коло рампы).*

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

молоко стерилізоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѣ тымъ молокомъ не слабують на жаднû слабости жолудковûй або кишковûй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякû ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадпои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

- $4\frac{1}{2}$% листы гипотечнû.
- 5% листы гипотечнû преміованû.
- 5% листы гипотечнû безъ преміи.
- $4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.
- $4\frac{1}{2}$% листы Банку краевого.
- $4\frac{1}{2}$% пожичку краеву галицку.
- 4% пожичку пропинаційну галицку.
- 5% „ „ буковиньску.
- $4\frac{1}{2}$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- $4\frac{1}{2}$% пожичку пропинаційну угорску.
- 4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкориснѣйшихъ.

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякû вылъосованû, а вже платнû мѣстцевû паперѣ цѣннû, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевû, лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИГІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

У ЛЬВОВѢ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручае **францускій курацûйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ $\frac{3}{4}$ літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

НОВОУРЯДЖЕНЫЙ МАҐАЗИНЪ

В. СЦІБОРА и Е. ЯРОШЬ

Львôвъ, ул. Баторого ч. 20 (Готель Швайцарскій)

поручае власного выробу: сорочки мужескû по 1.40, 1.70, 1.90, 2.40 зр.; Кальсоны по 1 зр., 1.25, 1.50 кр.; Маншеты найлѣпшû дюжинъ: 4 зр. 40 кр.; Ковнѣрики найлѣпшû дюжинъ 2 зр. 40 кр.

Великій выбôръ наймоднѣйшихъ краватокъ. Бѣле женьске и дитиняче зъ найлѣпшого матеріялу.

Маючи власну робôтню принимаемо всякû роботы входячû въ составъ бѣлого шитя. — Выробъ якъ найлѣпшій, цѣны низкû.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.